

על ארון והארון שלו / לאה נאור

- 1 כְּשֶׁאָרוֹן נוֹלַד, שָׁתְלוּ אֶת יַעֲקֹב הָאָרוֹן בְּחֶצֶר וְקִרְאוּ לְשֵׁנֵיהֶם בְּאוֹתוֹ שֵׁם. כְּשֶׁאָרוֹן
כָּבַר הִחֵל לַעֲמֹד, הֶעֱמִידוּ אוֹתוֹ עַל-יַד הָאָרוֹן וְסָמְנוּ אֶת הַגִּבָּה שְׁלוֹ. יַעֲקֹב הָאָרוֹן
הָיָה קֹצֵת גְּבוּהַ מֵאָרוֹן.
- 5 עֲכָשׁוּ הָאָרוֹן מִגִּיעַ לְקוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית, וְאָרוֹן מִגִּיעַ לְאָרוֹן שֶׁל הַמַּמְתְּקִים, אִם הוּא
עוֹמֵד עַל קִצּוֹת הָאֲצָבָעוֹת.
- בְּאָרוֹן גָּרִים דְּרוֹרִים, זוּג יוֹנֵי בַר, וְנִדְדָמָה לְאָרוֹן שֶׁגַם בְּלִבּוֹלִים גָּרִים שֵׁם, כִּי הוּא
רוֹאֶה מִשְׁהוֹ צָהָב בֵּין הָעֵלִים. אָרוֹן אוֹהֵב לַעֲלוֹת עַל הָאָרוֹן וּלְבַדֵּק אֶת קַנְיֵי
הַצִּפְרִים. אָמָא לֹא כָל-כָּהָ. בְּגִלְל הַשְּׂרָף.
- 10 פֶּעַם בָּאוּ עוֹבְדֵי חֲבֵרַת הַחֲשֵׁמֶל בְּמִכּוֹנֵי, מְצִידִים בְּסֶלֶם וּבְמִסּוֹר מִכְנֵי. אָרוֹן
רָאָה אוֹתָם נִגְשִׁים אֶל יַעֲקֹב הָאָרוֹן שְׁלוֹ. "מָה אַתֶּם עוֹשִׂים?" שָׁאַל אָרוֹן.
"אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְכָרֵת אֶת הָעֵץ הַזֶּה."
"לְמָה?"

- "צָרִיךְ לְהַעֲבִיר קו חֲשֵׁמֶל לְבִנְיָן הַחֲדָשׁ."
- "אי-אֶפְשָׁר!" אָמַר אֶרֶן, "בְּאֶרֶן גָּרִים הַמּוֹן דְּרוֹרִים וְזוּג יוֹנֵי בַר. נִדְמָה לִי שְׁגָם בְּלִבּוֹלִים. יֵשׁ הַמּוֹן גּוֹזְלִים בְּקִנִּים. כָּלֵם יָמוּתוּ."
- "אֲנַחְנוּ מְצַטְעָרִים, אָבֵל אֵין בְּרָרָה," אָמְרוּ עוֹבְדֵי חֶבְרַת הַחֲשֵׁמֶל.
- אֶרֶן רָץ הַבֵּיתָה לְאִמּוֹ וְסִפֵּר לָהּ הַכֹּל.
- "אֲנִי יוֹדַעַת," אָמְרָה אִמּוֹ.
- "אוֹלַי הֵם יְכוּלִים לְהַעֲבִיר אֶת קו חֲשֵׁמֶל שְׁלֵהֶם קֶצֶת בְּצַד?"
- "כִּכְּבֵר שְׁאֵלְתִּי. הֵם מְכַרְחִים לְהַעֲבִיר אֶת הַחוּט מֵעֲמוּד הַחֲשֵׁמֶל הַקְּרוֹב בְּיוֹתֵר עַד הַבַּיִת הַחֲדָשׁ. וְזֶה עוֹבֵר בְּדִיוֹק דְּרָךְ הָאֶרֶן שְׁלָנוּ."
- מִבְּחוּץ נִשְׁמַע הַרְעָשׁ הַנוֹרָאִי שֶׁל הַמַּסּוֹר. אֶרֶן פָּרַץ הַחוּצָה. נִדְמָה לוֹ שְׁאֵף פְּעַם אֶף אֶחָד לֹא הִצְלִיחַ לְטַפֵּס עַל הָעֵץ בְּמַהִירוֹת כְּזֹאת. לְפָנָי שֶׁהַמַּסּוֹר נִגַּע בַּגּוֹז, הָיָה כִּכְּבֵר אֶרֶן לְמַעְלָה, עַל הָאֶרֶן.
- "יֵרֵד מִשָּׁם, יֵלֵד, אֵתָּה תִפְצָע!" קָרְאוּ עוֹבְדֵי חֶבְרַת הַחֲשֵׁמֶל. אֶרֶן לֹא עָנָה וְלֹא יָרַד.
- זִיּוּה וְאוֹדֵי בָּאוּ מִן הַבַּיִת הַשָּׂכֵן וְשָׁאוּ מָה הָעֲנִינִים. "הֵם רוֹצִים לְכַרֵּת אֶת הָעֵץ!" צָעַק אֶרֶן מִלְּמַעְלָה.
- זִיּוּה דוֹקָא פְּחָדָה: הִיא אֶף פְּעַם לֹא הִצְלִיחָה לְטַפֵּס עַד הָעֵנָף הַשְּׁלִישִׁי. אָבֵל הַפְּעַם אוֹדֵי עֲזָר לָהּ, וּשְׁנִיָּהֶם טַפְסוּ לְמַעְלָה.
- עוֹבְדֵי חֶבְרַת הַחֲשֵׁמֶל נִסּוּ לְהַסְבִּיר בְּשִׁקֵּט וּבְנִמְנוּס, אַחֲר־כֵּן בְּצַעֲקוֹת וּבְאִיּוֹמִים, אָבֵל הַיְלָדִים לֹא יָרְדוּ.
- לְקוֹל הַמְּהוּמָה יָצְאוּ הַשְּׂכֵנִים מִן הַבָּתִּים הַסְּמוּכִים, יְלָדִים וּמְבַגְּרִים. הַיְלָדִים טַפְסוּ וְעָלוּ עַל הָעֵץ, וְהַמְּבַגְּרִים עָמְדוּ וְהִתְוַכַּחוּ לְמַטָּה. גַּם אִמָּא שֶׁל אֶרֶן יָצְאָה מִן הַבַּיִת לְרֹאוֹת מָה יִקְרָה.
- עוֹבְדֵי חֶבְרַת הַחֲשֵׁמֶל הִסְבִּירוּ לְכֹל מִי שֶׁרָצָה לְשִׁמְעַ, שְׁאֶפְשֵׁר לְהַעֲמִיד עֲמוּד נוֹסֵף, אָבֵל זֶה יַעֲלֶה 1,000 שְׁקָלִים. לְאֶף אֶחָד מִן הַשְּׂכֵנִים לֹא הָיוּ 1,000 שְׁקָלִים.

"אני מותר על חגיגת יום ההלדת שלי!" קרא ארון מלמעלה.
"גם אני! גם אני!" אמרו זיוה ואודי וכל הילדים שעל העץ. ושוקי, שהיה גדול
מכלם, והקול שלו כבד התחיל להתחלף, אמר: "ואני מותר על חגיגת הבר-
מצוה שלי."
כך קרה שעץ הארון נשאר במקומו, ולאף אחד ברחוב הארנים לא חגגו חגיגת
יום הולדת בשנה ההיא.